

Bài 6 - BỌN SINH VIÊN VIỆT CỘNG GIẾT THẦY GIẾT BẠN

Xưa nay, câu nói “Đồ lừa thầy phản bạn” là một lời mắng chửi thậm tệ. Vậy mà bọn sinh viên Việt Cộng còn tệ hơn thế nữa. Vì cuồng tín theo Đảng Cộng sản, bọn này sẵn sàng giết thầy, giết bạn một cách tàn ác.

I. HỒI TẾT MẬU THÂN 1968 TẠI HUẾ

Đêm mùng Một Tết Mậu Thân 1968, Cộng quân tràn vào Thành phố Huế và làm chủ Huế suốt 25 ngày đêm. Trong thời gian này, bọn Cộng sản đã biến Huế thành địa ngục trần gian. Nhiều ngàn người dân Huế bị thảm sát, trong đó có những nạn nhân là thanh niên, sinh viên, học sinh và cả trẻ em, phụ nữ. Chúng giết người bằng nhiều cách: đâm bằng lưỡi lê, dùng cuộc đập bẻ sọ, dùng súng bắn, chôn sống tập thể đang khi nạn nhân bị trói bằng dây điện hoặc lạt tre... Sau khi Cộng quân bị đánh bật khỏi Huế, lần lượt các nấm mồ tập thể đã được tìm thấy ở trường Gia Hội, Bãi Dâu, chùa Therevada, phía sau Tiểu Chung viện, gần cửa Đông Ba, Cồn Hến, Nam Giao, Phú Xuân, cạnh lăng các vua, khu vực Dòng Thiên An, Phú Xuân, Phú Lương, làng Châu Chử, cầu An Ninh, trường An Ninh Hạ, Chợ Thông, gần chùa Linh Mục, trường Văn Chí, Phú Thứ, Tiên Nộn, Đồng Di, Tây Hồ, khe Đá Mài, khe Lụ, sau làng Đình Môn.

Người dân Huế đã nhận diện trong số những đao phủ thủ, có những tên vốn là giáo chức, là sinh viên, học sinh ở Huế. Hầu hết những tên này đã từng tham gia vào Lực lượng Học sinh, Sinh viên Quyết tử hồi Phong trào Phật giáo 1966. Nguy hiểm nhất là các tên Hoàng Phủ Ngọc Tường (dạy Việt văn), Hoàng Phủ Ngọc Phan (sinh viên Y khoa năm 2), Nguyễn Đắc Xuân (sinh viên Sư phạm), Trần Quang Long (sinh viên Sư phạm), Phan Chánh Dinh tức Phan Duy Nhân (sinh viên), Nguyễn Thị Đoàn Trinh (sinh viên Dược khoa, Sài Gòn)...

1. Tội ác của Hoàng Phủ Ngọc Tường

Hoàng Phủ Ngọc
Tường

Hoàng Phủ Ngọc Tường là một thầy giáo trẻ, dạy Văn giỏi, được giới học sinh Huế ngưỡng mộ, nhưng Tường đi theo Cộng sản và trở nên một thành phần cực đoan và tàn bạo. Đến nỗi, một số nhà cầm bút gốc Huế xếp Hoàng Phủ Ngọc Tường đứng hàng đầu trong danh sách những đao phủ thủ sát hại dân Huế hồi Tết Mậu Thân 1968. Trong cuốn *Biến Động Miền Trung* (Trang 110 – 112), tác giả Liên Thành trưng ra 6 bằng chứng để khẳng định: “Bằng vào một số chứng cứ rõ ràng, minh bạch, tôi xác nhận Hoàng Phủ Ngọc Tường là người chủ tọa phiên toà án Nhân Dân của chính quyền Cách Mạng, và ra lệnh sát hại 204 người tại trường học Gia Hội thuộc Quận II, thị xã Huế trong Tết Mậu Thân 1968” (Liên Thành. *Biến Động Miền Trung*. Tập san Biệt Động Quân xuất bản. Trang 110). Trong sách, tác giả Liên Thành sung sướng khen ngợi thầy Tường

của mình có “*khuôn mặt hiền từ*”, “*thầy còn giảng dạy cho chúng tôi những lẽ phải, trái, tư cách làm người, đạo đức, và tấm lòng nhân hậu thương yêu mọi người...*” (Sđd. Trang 107). Ngay sau đó, tác giả Liên Thành thắc mắc hỏi cái gì làm thầy Tường của ông “*mù quáng say mê chủ nghĩa Cộng sản*”, để trở “*thành một tên ác quỷ giết người không góm tay, say máu người còn hơn quỷ dữ*” (Sđd. Trang 108). Thêm vào đó, trong bữa tiệc họp mặt sau 1975, bạn của Tường là Gs. Bửu Ý chỉ mặt Tường mà nói: “*Tường, mi là một thằng trí thức sứt máu, hèn hạ, giờ này mi chưa sáng mắt, còn chạy theo liếm đít Đảng nữa hay sao?*” (Sđd. Trang 109).

Trong bộ phim 10 tập *Vietnam History* do một đài truyền hình Anh quốc thực hiện năm 1982 (Roll 29 of Vietnam Project- Feb. 29, 1982- Interview with Hoang Phu Ngoc Tuong, writer), Hoàng Phủ Ngọc Tường đã được hỏi như sau: “*Ông có thể mô tả biến cố về cuộc nổi dậy tại Huế và đặc biệt liên quan đến cuộc thảm sát từ khi ông có mặt tại đây?*”. Để trả lời, Hoàng Phủ Ngọc Tường đã đổ tội cho đế quốc Mỹ cố tình dựng nên câu chuyện “Thảm sát Mậu Thân Huế”. Tường xác nhận có một số bị giết vì: Một là họ bắn vào lực lượng cách mạng; hai là vì họ đã phạm tội bắt bớ, tra tấn, bỏ tù người theo cách mạng cho nên nay bị trả thù. Nhưng Tường cáo giác đa số những xác chết sau này khai quật được ở Huế là nạn nhân đạn bom của Mỹ, cộng với những xác chết bộ đội giải phóng. Tường nói tiếp: “*Chẳng hạn, nó đã bỏ bom rơi vào một bệnh viện nhỏ, gần chợ Đông Ba. Nó thả bom làm 200 người vừa chết vừa bị thương. Tôi đã đi trên con đường hẻm vào ban đêm, và tôi tưởng rằng tôi đang dẫm trên đồng bùn. Thế mà khi tôi bật cái đèn pile lên, máu khắp mọi nơi. Cả một khu vực bị bỏ bom bởi bom đạn Mỹ bắn phá. Và thế rồi, những ngày cuối cùng khi chúng tôi triệt thoái ra khỏi thành phố, kẻ thù của chúng tôi đã thu lại và đem đi chôn*”. Xin chú ý trong câu trả lời này, Tường xác nhận y có mặt tại Huế trong Tết Mậu Thân 1968. Trong bài *Thảm Sát Mậu Thân 1968 Và Luận Điều Gian Dối Của Hoàng Phủ Ngọc Tường*, nhà văn Huy Phương cũng đặc biệt nhấn mạnh 2 điểm đáng chú ý về câu trả lời trên đây của Hoàng Phủ Ngọc Tường, ông viết: “*Chính câu hỏi của phóng viên đài truyền hình ở đầu bài đã xác nhận sự thật, vì nếu Tường không có mặt ở Huế, sẽ không có cuộc phỏng vấn này cũng như nội dung câu hỏi được đặt ra ở trên. Mặt khác, sau này chính y không nhớ là mình đã thú nhận chuyện có mặt ở Huế vào phút thứ 6 của đoạn phim này, vào năm 1982, khi Tường mô tả chuyện y đang đi trong những con đường hẻm vùng Đông Ba và đã nói những câu ‘khi chúng tôi rút lui’ hay ‘tôi là một chứng nhân’ nghe rất rõ ràng*” (bacaytruc.com). Nhưng qua năm 1997, Hoàng Phủ Ngọc Tường trả lời bà Thụy Khuê trên đài RFI thì thấy có 2 điểm quan trọng khác hẳn câu trả lời phỏng vấn năm 1982. Một là Tường chối không có mặt tại Huế khi đang diễn ra cuộc thảm sát. Hai là Tường xác nhận có “những tang tóc thê thảm” ở Huế do “quân nổi dậy” và nhìn nhận đó là “một sai lầm không thể nào biện bác được”. Nguyên văn câu trả lời của Tường như sau: “*Người ta cho tôi là một tên đồ tể Mậu Thân ở Huế thì đó là một sự bịa đặt mang ý định vu khống hoàn toàn. Sự thực là tôi đã từ già Huế lên rừng tham gia kháng chiến vào mùa hè năm 1966 và chỉ trở lại Huế sau ngày 26 tháng 3 năm 1975. Như thế nghĩa là trong thời điểm Mậu thân 1968, tôi không có mặt ở Huế. Điều quan trọng còn lại, tôi xin tỏ bày ở đây, với tư cách là một đứa con của Huế, đã ra đi và đã trở về; ấy là nỗi thống thiết tận đáy lòng mỗi khi tôi nghĩ về những tang tóc thê thảm mà nhiều gia đình người Huế đã phải chịu cho hành động giết oan của quân nổi dậy trên mặt trận Huế vào năm Mậu Thân. Đó là một sai lầm không thể nào biện bác được, nhìn từ lương tâm dân tộc và nhìn từ quan điểm chiến tranh cách mạng*” (Bằng Phong Đặng Văn Âu. Thư gửi Nguyễn Đắc Xuân. Batkhuat.net).

Rõ ràng là tiền hậu bất nhất.

2. Tội ác của Hoàng Phủ Ngọc Phan

Hoàng Phủ Ngọc
Phan

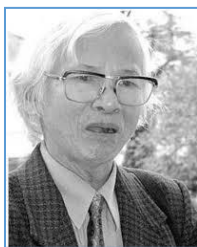
Hoàng Phủ Ngọc Phan, em của Hoàng Phủ Ngọc Tường, sinh viên Y khoa năm 2 Huế, đã phạm tội đồng lõa giết chết các giáo sư bác sĩ người Đức (Bs. Alois Altekoster, Bs. Raimund Discher, Bs. Horst Gunther Krainick và vợ cũng là một bác sĩ) là thầy của y.

Chính tên Hoàng Phủ Ngọc Phan bắn chết 3 anh em ruột Nguyễn Xuân Kính (sinh 1942, Y khoa Huế, bị bắn chết tại nhà ông nội), Nguyễn Xuân Lộc (sinh 1946, sinh viên Luật, bị bắn chết tại nhà ông nội), Nguyễn Thanh Hải (sinh 1949, sinh viên Văn khoa, bị bắn chết tại trường Văn khoa). Giết các cháu xong, Phan còn đang tâm bắn chết cả ông nội của 3 sinh viên này là cụ Nguyễn Tín, 70 tuổi. Sau khi bắt sinh viên Lê Tuấn Văn (sinh viên Văn khoa, là bạn của sinh viên Hải) đào huyết tại vườn sau nhà Cụ Nguyễn Tín để chôn cụ và 3 người cháu của cụ (xác sinh viên Hải đã được em gái là sinh viên Ban Cán sự Điều dưỡng Nguyễn Thị Thái Hoà đưa về đây), tên Hoàng Phủ Ngọc Phan hành quyết nốt sinh viên Văn (Theo bài Mậu Thân Huế. Câu Chuyện Của Nguyễn Thị Thái Hoà. Wordpress.com).

3. Tội ác của Nguyễn Thị Đoàn Trinh

Nguyễn Thị Đoàn Trinh, con gái của Nguyễn Đoá, là sinh viên Dược khoa Sài Gòn, về Huế ăn Tết. (Hiện nay, Đoàn Trinh là nữ đại gia tại Sài Gòn). Nguyễn Thị Đoàn Trinh được mô tả là *“nhất hạng... nữ sát nhân, nữ sát thủ..., y thị cỡi xe Honda, vai mang AK, bất kỳ ai y thị chặn hỏi, nếu trả lời là lính, là cảnh sát hoặc là cán bộ chính quyền, không cần một câu trả lời thứ hai, y thị nổ súng bắn chết ngay”* (Liên Thành. Sđd. Trang 114).

4. Tội ác của Nguyễn Đắc Xuân

Nguyễn Đắc Xuân

Xuân nổi bật lên trong *Đoàn Học sinh*, Sinh viên quyết tử với hàng ngàn đoàn viên hồi Phong trào Phật giáo Huế 1966. Sau đó, Xuân “nhảy núi” hay “lên xanh”, tức là thoát li vào mật khu theo Việt Cộng. Tết Mậu Thân 1968, Xuân trở về chỉ huy *Lực lượng Học sinh*, Sinh viên giải phóng Huế. Đồng thời Xuân cùng với Hoàng Phủ Ngọc Phan chỉ huy các *Đoàn Thanh niên vũ trang an ninh bảo vệ khu phố* (các Đội Tự vệ Thành). Lực lượng này đã gieo tang tóc kinh hoàng cho dân Huế trong 3 tuần lễ Cộng quân tạm chiếm thành phố này. Xuân và Phan còn dự phần xét xử trong

Toà án nhân dân do Hoàng Phủ Ngọc Tường chủ tọa và chúng đã kết án tử hình 204 người dân Huế. Trong cuốn *Giải Khẩn Sô Cho Huế*, tác giả Nhã Ca đã kể về tội ác giết bạn của Nguyễn Đắc Xuân như sau: “Nguyễn Đắc Xuân, một sinh viên Huế. Thập niên 60 trong phong trào thanh niên sinh viên bị Việt Cộng nắm vùng giật giây, Nguyễn Đắc Xuân làm thơ, tranh đấu, rồi bỏ vào khu theo Việt Cộng. Để rồi MÙA XUÂN 1968 theo Việt Cộng trở lại Huế có mặt trong những phiên toà nhân dân, kêu án tử hình hàng loạt người dân Huế với tội “phản cách mạng”. Địch thân Xuân đào một cái hố, bắt một bạn học cũ có xích mích với Xuân từ trước, ra đứng bên hố, để xử tử... Cậu bạn của Nguyễn Đắc Xuân, tên Tý, dơ cái băng đỏ dấu hiệu giải phóng quân lên cao, lay van Nguyễn Đắc Xuân:

- Em lay anh. Bây giờ em theo các anh rồi mà. Em có mang băng đỏ rồi mà. Cách mạng muôn năm... Hồ Chủ Tịch muôn năm...

Nhưng mặc Tý năn nỉ, hoan hô, Nguyễn Đắc Xuân vẫn lạnh lùng nổ súng vào người bạn nhỏ của mình không chút đắn đo...”

Mấy năm trước đây, Nguyễn Đắc Xuân đã viết bài *Nguyễn Đắc Xuân Đọc Hồi Ký Nhã Ca* để phản bác mọi cáo buộc tội giết dân, giết bạn của y. Trong đó có đoạn như sau: “... bà đã biết rõ không có chuyện tôi giết người, không có chuyện tôi ngồi xử án ai vậy tại sao bà còn hạ bút viết trong hồi ký những điều ác hơn đến như thế? Nếu bà sống với tôi cùng trong một nền pháp luật tôi sẽ đưa bà ra toà về tội vu khống” (Nguyễn Đắc Xuân đọc hồi ký Nhã Ca. lethieunhon.com).

Thế nhưng, từ Houston, tác giả Bằng Phong Đặng Văn Âu, xưa là bạn “ngồi cùng bàn, cùng lớp” của Nguyễn Đắc Xuân, đã gửi emails qua lại với Xuân. Hai bên trao đổi quan điểm lập trường thẳng thắn với nhau. Trong thư thứ 2 viết ngày 14-01-2011, tác giả Đặng Văn Âu nói với Nguyễn Đắc Xuân: “Này Nguyễn Đắc Xuân,

Lẽ ra mày phải tỏ ra ăn năn, hối hận về việc mày gây tang tóc cho đồng bào ở Huế để nghiệp chướng của mày vơi đi. Mày đã không làm, mày lại càng gây thêm nghiệp chướng. Mày muốn được người ta gọi là nhà sử học, nhà Huế học phải không? Cộng sản là một tuồng nói dối từ trên xuống dưới, ai dám nói thật thì bị bỏ tù. Mày có đủ cái dũng để viết SỰ THẬT không, mà đòi viết sử? ...

Nguyễn Đắc Xuân à! Tao không thèm chửi mày đâu! Mày là thứ Cộng sản tép riu. Mang tiếng giết bạn bè (Trần Mậu Tý) mà mày chỉ được Cộng sản thí cho cái chức hội viên Hội Văn Nghệ Sĩ Thừa Thiên thì danh giá gì?! Hãy sám hối đi! Đừng huyênh hoang cái giọng “chưa biết con ngựa nào tới đích”, nghe lỗ bịch lăm! Những “trí tuệ hàng đầu” còn chưa biết đảng trước hình thù cái đích ra sao. Cờ mày mà đòi thách thức thì chú Ba Trương Tấn Sang lên làm Chủ Tịch Nước cũng chẳng có gì lấy làm lạ!” (danchimviet.info).

5. Tội ác của bọn sinh viên, học sinh trong Lực lượng Học sinh, Sinh viên giải phóng Huế (Lực lượng HSSVGP Huế)

Trước khi tấn chiếm Huế vào dịp Tết Mậu Thân 1968, để chuẩn bị cho công tác tạm quản thành phố này, Cộng sản đã lập ra cái gọi là Lực lượng Liên minh Dân tộc Dân chủ Hoà bình. Đứng đầu là Gs. Lê Văn Hảo, Chủ tịch, kiêm Chủ tịch Ủy ban Nhân dân Cách mạng Thành phố Huế; Thích Đôn Hậu, Phó Chủ tịch; Hoàng Phủ Ngọc Tường, Tổng Thư kí; Nguyễn Đắc Xuân, phụ trách Lực lượng HSSVGP Huế, kiêm trưởng Đoàn Thanh niên vô trang an ninh bảo vệ khu phố; Đào Thị Xuân Yến tức Bà Tuần Chi, Phó Chủ tịch Ủy ban Nhân dân Cách mạng Thành phố Huế. Ngoài ra còn có những thành viên cốt cán như: Tôn Thất Dương Tiềm, Hoàng Phủ Ngọc Phan, Nguyễn Đoá

và con gái là Nguyễn Thị Đoan Trinh...

Chính bọn học sinh viên, sinh viên trong Lực lượng HSSVGP Huế đã hết sức hung hăng trong việc chỉ điểm giúp Cộng quân lùng bắt và giết hại các bạn học của mình. Sau này, khi khai quật những mồ chôn tập thể, người ta đã tìm thấy nhiều nạn nhân là học sinh, sinh viên của Huế. Chẳng hạn như bọn chúng đã dắt bộ đội Cộng sản vào nhà thờ Phủ Cam và nhà thờ Dòng Chúa Cứu Thế, rồi gọi tên các sinh viên theo một danh sách và bắt họ mang đi biệt tăm. Lê Hữu Bôi, cựu Chủ tịch Tổng hội SVSG về Huế ăn Tết cũng bị giết trong dịp này. Trong bài *Mậu Thân Huế*, cựu Dân Biểu Nguyễn Lý Tường thuật lại như sau: *“Có hơn 300 người đã bị bắt trong đó có Lê Hữu Bôi, Lê Hữu Bá... hai người này từ Nam Giao chạy về Phú Cam hy vọng nơi đây không có VC. Họ đã trốn trong nhà thờ để tránh bom đạn. Những người Phú Cam bị bắt, bị giết tập thể tại khe Đá Mài thuộc vùng núi Đình Môn, Kim Ngọc quận Nam Hoà, Thừa Thiên. Xác chết nằm dưới khe, thịt thối rữa bị nước cuốn trôi đi, chỉ còn sọ và xương lẫn lộn. Tháng 10-1969, sau gần hai năm mới tìm được chỗ đó. Thân nhân đến nhận các dấu vết như thẻ căn cước bọc nhựa, quần áo, đồ dùng, tràng hạt, tượng ảnh. Trong số các di vật này có thẻ căn cước của Lê Hữu Bôi (Bôi là Chủ tịch Tổng hội Sinh viên Sài Gòn, năm 1963 nổi tiếng qua phong trào tranh đấu của Phật tử chống TT. Ngô Đình Diệm). Có những em học sinh bị bắt trong nhà thờ Phủ Cam, cũng bị giết chết tập thể bằng đại liên, bằng mìn tại Khe Đá Mài như Bùi Kha (16 tuổi), Phan Minh (16 tuổi), Nguyễn Duyệt (17 tuổi), v.v....”* (Nguyễn Lý Tường. *Mậu Thân Huế*. Những Hành Động Dã Man của Việt Cộng. toquocvietnam.org).

II. TỘI ÁC CỦA SINH VIÊN VIỆT CỘNG TẠI SÀI GÒN

Như trên đã thấy, tại Huế, nơi mà hầu hết những tội ác giết thầy, giết bạn mà bọn sinh viên theo Việt Cộng đã phạm phải đều diễn ra công khai, trong thế mạnh của những kẻ đang tạm nắm được quyền hành (khoảng 3 tuần lễ).

Khác với Huế, tại Sài Gòn, bọn sinh viên, học sinh Việt Cộng cũng giết thầy giết bạn, nhưng giết riêng lẻ, theo từng trường hợp có tính toán và do lệnh của cấp chỉ huy từ mật khu và dĩ nhiên giết bằng cách ám sát vì chúng còn ở thế hoạt động bí mật.

Trước khi đề cập các vụ ám sát sinh viên và giáo sư tại Sài Gòn do Thành Đoàn Cộng sản chủ trương, xin mời độc giả xem một đoạn hồi tưởng của Bs. Ngô Thế Vinh, Tổng Thư kí nguyệt san Tình Thương của sinh viên Y khoa Đại học Sài Gòn (1964), viết tóm tắt về giai đoạn sôi động này: *“Cũng nên ghi lại một số sự kiện nay đã thuộc về lịch sử: chỉ riêng với trường Y Khoa, đã có hai giáo sư bị sát hại (GS. Trần Anh, Cơ Thể học và GS. Lê Minh Trí chuyên khoa Tai Mũi Họng), rồi đến sinh viên Y khoa II Trần Quốc Chương (con của Thẩm phán Trần Thúc Linh) có một giai đoạn vào bưng, sau trở về học lại thì bị trói tay bịt miệng ném từ lầu ba xuống đất ngay trong vòng thành trường Y Khoa trên đường Hồng Bàng, một cái chết rất thảm khốc. Sinh viên Luật Khoa Lê Khắc Sinh Nhật cũng bị bắn chết. Hai sinh viên khác bên Văn Khoa cũng bị nhóm Biệt Động Thành bắn trọng thương nhưng may mắn sống sót là Ngô Vương Toại, Bùi Hồng Sĩ, hai anh ấy hiện đang sống ở Mỹ.*

Rõ ràng có một cái giá phải trả của giới làm báo kể cả làm báo sinh viên trong suốt giai đoạn đó (nói tới sinh hoạt báo chí của Miền Nam 1954- 1975, không thể không nhắc tới sự hy sinh của các nhà báo như Từ Chung ký giả nhật báo Chính Luận 1965, một nạn nhân nổi tiếng khác bị ám sát nhưng thoát chết là nhà văn Chu Tử, chủ nhiệm nhật báo Sống 1966... ” (Ngô Thế Vinh. Nguyệt san Tình Thương 1963 – 1967. Gửi Nghiêm Sĩ Tuấn và Các Bạn Nhóm Tình Thương. Diễn đàn

Cựu Sinh viên Quân Y. svqy.org/tinhthuong).

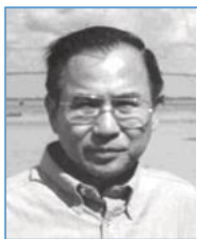
1. Tính mạng của sinh viên Lê Hữu Bôi và sinh viên Nguyễn Trọng Nho đã từng được đưa ra thảo luận trong mật khu của Cộng sản

Sinh viên Lê Hữu Bôi (Khoa 10 Quốc gia Hành chánh, Chủ tịch Tổng Hội Sinh viên Sài Gòn) và sinh viên Nguyễn Trọng Nho (Nông Lâm Súc, Trưởng Ban Hành động của Tổng hội Sinh viên Sài Gòn) nắm Tổng hội SVSG từ 1963 tới 1965. Cặp bài trùng Bôi – Nho này xúi giục và cầm đầu nhiều cuộc biểu tình chống chính quyền suốt hơn hai năm liền. Mặc dù hai sinh viên này ngả theo khuynh hướng Phật giáo đấu tranh chống các chính quyền Quốc gia, nhưng họ không phải là Cộng sản. Do đó, họ trở thành chướng ngại cho ý đồ nắm lấy quyền lãnh đạo sinh viên Sài Gòn của Thành Đoàn Cộng sản. Cũng vì vậy mà sinh mạng của họ đã từng được đưa ra thảo luận trong mật khu của Cộng sản.

Trần Bạch Đằng kể lại: *“Chị Ba Võ - mang bầu sắp đẻ - nặng nạch đòi diệt các tên lính kín cầm đầu các tổ chức công khai như L.H.B (Lê Hữu Bôi), N.T.N. (Nguyễn Trọng Nho). Thuyết phục chị thật vất vả! Anh Chín Dũng (tức Võ Văn Kiệt) bảo tôi: Bà ‘bầu’ này dữ thiệt!”* (Trần Bạch Đằng. Trui Rèn Trong Lửa Đỏ. NXB Trẻ. Tái bản lần thứ nhất. Trang 14).

2. Sinh viên Ngô Thế Vinh và danh sách 17 sinh viên nằm trong sổ bìa đen

Bs. Ngô Thế Vinh, khi còn là sinh viên sinh hoạt báo chí tại Y khoa Sài Gòn, cũng đã bị ghi vào “sổ bìa đen”. Gs. Nguyễn Văn Trung kể lại: *“Tôi vẫn còn giữ một danh sách của đội quyết tử cảnh cáo một số sinh viên thuộc các phân khoa như Ngô Thế Vinh (Y Khoa)”* (Nguyễn Văn Trung. Đòi điều trao đổi với nhà văn Mai Kim Ngọc. Văn Học số 124, Hoa Kỳ. Trang 68). Sau khi ra trường, Bs. Ngô Thế Vinh phục vụ tại Liên Đoàn 81 Biệt Cách Dù. Hiện nay, ông điều trị và giảng dạy tại Nam California. Ông còn là tác giả cuốn *Cứu Long Cạn Dòng Biển Đông Dậy Sóng* (Văn Nghệ, 2001) và khoảng 6 cuốn tiểu thuyết.

BS Ngô Thế Vinh

Trong lần tái bản cuốn *Nửa Thế Kỷ Việt Nam*, nhà văn Song Nhị đã bỏ tước thêm một số sinh viên cũng nằm trong danh sách bị lên án tử hình: *“Ngoài những sinh viên đã bị ‘thi hành án’, đã bị giết như SV. Lê Khắc Sinh Nhật; đã lãnh đạn như Ngô Vương Toại, Bùi Hồng Sĩ, Nguyễn Văn Tấn, một danh sách gồm 17 người bị Cộng sản lên án tử hình còn có: Phạm Quân Khanh, Phạm Phúc Hưng, Phạm Tài Tấn (Thư Sinh), Phạm Bằng Tường, Nguyễn Tường Quý, Khổng Trọng Hình, Nguyễn Văn Tấn (Cao Sơn), Hồng Nguyên Sĩ”* (Song Nhị. *Nửa Thế Kỷ Việt Nam*. Cội Nguồn, ấn bản lần thứ hai, 2010. Tr. 98. Song Nhị ghi chú về tài liệu nêu trên: *“Tài liệu bỏ tước do các nhân chứng trong cuộc: Phạm Tài Tấn, Phạm Bằng Tường, Nguyễn Văn Tấn cung cấp trong một cuộc phỏng vấn có thu âm tại San Jose ngày 20-3-2010 cùng tham chiếu bài viết ‘Chạm Mặt Tử Thần’*, Hoàng Xuân Sơn, Sài Gòn Nhỏ tuần báo số 961, 23-4-2010, tr A6-A7”).

3. Việt Cộng bắn sinh viên Ngô Vương Toại và Nguyễn Văn Tấn

Cựu sinh viên Ngô
Vương Toại

Để chuẩn bị cho mùa bầu cử Ban Đại diện Sinh viên Văn khoa, một chương trình Nhạc Trịnh Công Sơn – Khánh Ly được tổ chức tại Văn khoa Sài Gòn vào đêm 20-12-1967. Giữa lúc tạm nghỉ, hai tên thuộc tổ vũ trang của Thành Đoàn Cộng sản nhảy lên cướp diễn đàn, tuyên bố kỉ niệm 7 năm ngày thành lập Mặt trận Dân tộc Giải phóng Miền Nam Việt Nam (Mặt trận DTGPMNVN). Sinh viên Ngô Vương Toại, trong ban tổ chức, vội giật lại micro, và lập tức anh bị bắn trọng thương vào bụng. Nhà thơ Hoàng Xuân Sơn thuật lại biến cố này như sau: “Giờ giải lao, xuất hiện một đôi nam nữ ăn bận khá lịch sự từ từ tiến lên diễn đàn. Nam: quần màu sậm, sơ mi trắng, tay thọc túi quần. Nữ: áo dài xanh lá mạ, đeo kính gọng xéch mắt mèo, tay ôm một chiếc cặp lớn, căng phồng. Ngô Vương Toại đang ở trên sân khấu nói qua về công việc bầu bán Ban Đại Diện Sinh Viên văn khoa sắp tới.

Ngày 19-12-1967, báo Tự Do ở Sài Gòn
loan tin sinh viên Ngô Vương Toại bị
Việt Cộng bắn trọng thương (Hình: Dân
Huỳnh/Người Việt)

Nam ngó ý xin được góp lời. Nữ đứng sát bên kéo khoá mở cặp. Và rồi trờ tới. Trờ tới nguyên văn: “Xin tất cả anh chị em yên chí. Chúng tôi đã bố trí chung quanh cả rồi – Hôm nay, nhân ngày kỷ niệm 7 năm thành lập Mặt trận Giải phóng Miền Nam...” Cái gì mặt trận!? Nam nói chưa dứt câu, Toại phản ứng lẹ như chớp; nhanh tay giật lại micro: “Ấu nà, câm mồm!” Quát: “Đứng im!” Và đoàng đoàng, hai phát súng nổ liên tiếp. Tôi hoa mắt thấy thân hình Toại văng bật vào tường dưới bảng đen. Nhiều phát súng nổ liên tiếp sau đó. Nguyễn Văn Tấn tự Tấn Mốc cầm chiếc ghế nhào lên cứu bạn. Và rồi cũng ăn đạn vào chân té quỵ xuống bực sau đó” (Hoàng Xuân Sơn.

Chạm Mặt Tử Thần. damau.org).

Cựu sinh viên
Nguyễn Văn Tấn
(“Tấn Mốc”, Cao
Sơn)

Sinh viên Nguyễn Văn Tấn, tức Tấn Mốc (nay là nhà báo Cao Sơn, Chủ biên tuần báo Tin Viet News), trước khi xảy ra biến cố Ngô Vương Toại, đã từng lặn lưng 2 con chủy thủ, “một mình một ngựa”, liều mạng tới cứu bạn Trần Lam Giang đang bị bọn sinh viên Việt Cộng mưu toan xử tử bằng cách thuê bọn du đảng đóng đinh vào đầu vì phản đối chúng trong cuộc hội thảo chuẩn bị xuống đường chống chính phủ tại trường Dược. Trên vantholacviet, trong *Lời Giới Thiệu* bài *Chạm Mặt Tử Thần*, Chu Long Hoa kể về tác phong anh hùng của Tấn Mốc như sau: “*Từ trụ sở Tổng Hội Sinh Viên Saigon ở số 4 Duy Tân, Tấn hay tin do Lê Thành Khôi tức Khôi què, cũng là Sinh Viên Văn Khoa báo, vội một mình lặn theo 2 lưỡi lê chạy đến hiện trường để cứu Trần Lam Giang. Trước một rừng du đảng do nhóm Sinh Viên thân Cộng thuê, Nguyễn Văn Tấn phải dùng dao đâm hai tên du đảng phụ trách đóng đinh vào đầu anh Trần Lam Giang trên sân khấu để cảnh cáo những người khác trong hội trường rồi dìu Trần Lam Giang ra tận đường Cường Để dưới làn mưa đá do nhóm sinh viên thân Cộng ném vào hai người. Nhưng họ không dám xấp lại gần để tấn công vì Tấn từng tuyên bố ở trong Hội Trường là “chỉ muốn đưa Trần Lam Giang đi cấp cứu, còn ai muốn ngăn cản thì phải chấp nhận “mạng đổi mạng”* (Chu Long Hoa. Lời giới thiệu bài *Chạm Mặt Tử Thần*. vantholacviet).

4. Bắn sinh viên Bùi Hồng Sĩ

Bùi Hồng Sĩ

(Hình 2010)

Sinh viên Bùi Hồng Sĩ, Ban Triết Đông, là Chủ tịch Ban Đại diện Sinh viên Văn khoa Sài Gòn, cũng đã bị thanh toán ngay tại Đại học Văn khoa. Cũng trong tài liệu trên, nhà văn Song Nhị thuật lại: “*Một biến cố khác, cũng năm 1967, nhóm Sinh viên Quốc Gia tổ chức một đại hội Thanh Niên, Sinh Viên Thế Giới Chống Cộng họp tại Vũng Tàu. Trong khi đang tham dự đại hội này, nhóm sinh viên Văn Khoa được báo tin văn phòng của Nhóm Sĩ Địa tại đại học Văn Khoa đã bị nhóm sinh viên VC vào chiếm giữ. Bùi Hồng Sĩ liền lên xe đò đi thẳng về đại học Văn Khoa. Sĩ*

vừa bước vào cửa văn phòng liền bị bắn một phát, đạn xuyên qua cổ, nhưng không chết.

Tại đại hội Thanh Niên, Sinh Viên Thế Giới Chống Cộng ở Vũng Tàu, Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu khi lên đọc diễn văn không rõ do ai đưa tin, Tổng Thống lên án Cộng sản đã bắn chết SV Bùi Hồng Sĩ tại đại học Văn Khoa, Sài Gòn. Cả hội trường đứng dậy mặc niệm nạn nhân. Từ ngày đó Bùi Hồng Sĩ không bao giờ được đi ra ngoại quốc, vì Tổng thống đã “khai tử” anh SV này!” (Song Nhị. Sđd. Tr.98).

5. Cái chết đầy nghi vấn của sinh viên Y khoa Trần Quốc Chương

Trưa ngày 20-7-1967, sinh viên Y khoa Trần Quốc Chương rơi từ tầng lầu 3 xuống sân trường và chết ngay tại chỗ. Trần Quốc Chương là con trai của Thẩm phán Trần Thúc Linh. Trần Thúc Linh là Tổng Thư kí Liên minh các Lực lượng Dân tộc Dân chủ và Hoà bình Việt Nam của Luật sư Trịnh Đình Thảo, là lực lượng do Cộng sản giật dây.

Chưa có tài liệu nào “trung lập” về nguyên do cái chết của sinh viên Trần Quốc Chương. Chỉ thấy một bài viết của Hoàng Phủ Ngọc Phan nhan đề “Vì sao sinh viên Trần Quốc Chương bị sát hại?” trong cuốn sách *Theo Nhịp Bước Lên Đảng* của Đoàn Thanh niên Cộng sản Hồ Chí Minh Thành phố HCM (NXB Trẻ, 2000. Trang 301). Trong đó, Hoàng Phủ Ngọc Phan thuật lại theo sự tiết lộ của Huỳnh Tấn Phát (Chủ tịch Chính phủ Cách mạng Lâm thời Cộng hoà Miền Nam Việt Nam thuộc Mặt trận Giải phóng Miền Nam Việt Nam), thì sinh viên Trần Quốc Chương là “*cơ sở cách mạng thuộc cánh Trí vận*” và cái chết của Chương là “*thủ đoạn của CIA Mỹ, một mũi tên mà bắn hai con chim. Giết con đồng thời cánh cáo cha*”.

Tác giả là một anh Cộng sản, viết bài theo lời kể của một anh Cộng sản khác, thử hỏi bài viết ấy có bao nhiêu giá trị? Do đó, có thể coi đây chỉ là một trong các giả thuyết về cái chết của sinh viên Trần Quốc Chương mà thôi.

Giả thuyết một: CIA giết Chương để dẫn mặt cha là Thẩm phán Trần Thúc Linh vì ông Linh đang làm công cụ cho Cộng sản. Giả thuyết này không vững, vì thiếu gì trí thức Miền Nam làm tay sai đắc lực cho Việt Cộng, vậy mà bản thân họ, chứ đừng nói tới con cái họ, đang khi hưởng bổng lộc Quốc gia mà vẫn thoải mái chống chính quyền Quốc gia! Vậy không lẽ CIA lại chỉ thanh toán con ông Trần Thúc Linh?

Giả thuyết hai: Việt Cộng thanh toán Trần Quốc Chương. Chương “có một giai đoạn vào bưng” (“bưng” là một khu của Việt Cộng), nay về thành đi học lại. Việc bỏ bưng biên về thành của Chương có được sự chấp thuận của bưng biên hay là một sự đào thoát? Nếu mà đào thoát, tức là phản bội. Hoặc giả, trong bưng giao công tác hoạt động trong môi trường Đại học mà Chương không chấp hành. Như thế là bất tuân lệnh của “tổ chức”. Đó là những tội phải bị trừng trị để làm gương.

Giả thuyết ba: Có thể trong bưng biên ra lệnh giết Chương, và tìm cách đổ tội cho chính quyền Quốc gia, để Trần Thúc Linh không còn lựa chọn nào khác hơn là căm thù chính quyền Quốc gia và riu riu nghe theo sự sai bảo của Cộng sản.

6. Giết sinh viên Lê Khắc Sinh Nhật

Ngày 28-6-1971, Biệt động Thành Cộng sản bắn chết sinh viên Lê Khắc Sinh Nhật ngay tại hành lang trường Luật Sài Gòn. Ban Ám sát thuộc Biệt động Thành Cộng sản cử 2 tên tới Đại học Luật số 17, Duy Tân. Chúng nhận là người nhà của Lê Khắc Sinh Nhật và muốn gặp anh có việc cần. Lúc đó, sắp tới mùa thi cuối niên học, Nhật đang hướng dẫn sinh viên năm thứ nhất về cách

thi cử tại một giảng đường. Nghe báo có người nhà tìm, Nhật đi ra. Vừa tới hành lang trước phòng ban đại diện sinh viên, tên ám sát nhận diện đúng là Lê Khắc Sinh Nhật, hấn mau lẹ móc súng từ trong áo jacket ra bắn liền 3 phát trúng ngực Lê Khắc Sinh Nhật. Sau đó, hấn vội vàng phóng ra ngoài và nhảy lên xe, do một tên khác lái, đang nổ máy chờ sẵn. Viên cảnh sát đứng gác bên ngoài chỉ kịp bắn mấy phát súng chỉ thiên.

Vừa nghe tin Lê Khắc Sinh Nhật bị ám sát, nhạc sĩ Vũ Thành An đã sáng tác ngay một bài hát tưởng niệm, mở đầu như sau: *“Anh sinh ngày sinh của Chúa, Chúa gọi anh về giữa tuổi đôi mươi. Anh sinh ngày sinh của Trời...”*

Thành Đoàn CS giết Lê Khắc Sinh Nhật vì 2 lí do: Một là để răn đe các sinh viên thuần túy có tinh thần Quốc gia; hai là để trả mối hận gây nên do liên danh Lê Khắc Sinh Nhật đã thắng liên danh Việt Cộng Trịnh Đình Ban (Bảy Điểm) trong cuộc bầu cử Ban Đại diện Sinh viên Luật khoa niên khoá 70-71; đồng thời, Nhật còn đứng phó nội vụ trong liên danh Lý Bửu Lâm (Kiến trúc) thắng cử trong cuộc bầu Ban Chấp hành Tổng hội SVSG, giành lại Tổng hội SVSG từ tay Thành Đoàn Cộng sản. Cuộc bầu cử này tổ chức tại Trung tâm Quốc gia Nông nghiệp (Nông Lâm Súc) vào ngày 20-6-1971. Sau khi biết kết quả kiểm phiếu nghiêng về liên danh Lý Bửu Lâm, bọn sinh viên Việt Cộng dở ngay bản tính côn đồ, chúng nhảy lên bục đá thùng phiếu hòng huỷ bỏ kết quả bầu cử và ẩu đả hỗn loạn.

Bị thất bại trong cuộc bầu cử Tổng Hội SVSG, Thành Đoàn Cộng sản hết sức cay cú. Họ đưa ra 2 quyết định: Một là sát hại Lê Khắc Sinh Nhật; hai là chỉ thị Huỳnh Tấn Mẫm tập hợp một số sinh viên tại trụ sở Tổng vụ Thanh niên Phật Tử, số 294, đường Công Lý vào ngày 28-7-1971 để bầu ra một tổ chức ma, chưa bao giờ có. Đó là “Tổng hội Sinh viên Việt Nam” do Huỳnh Tấn Mẫm làm Chủ tịch và Nguyễn Thị Yến làm Tổng Thư kí.

Sinh viên Luật khoa Sài Gòn lên án Thành Đoàn Cộng sản sát hại sinh viên Lê Khắc Sinh Nhật, Chủ tịch BDD Sinh viên Luật khoa Sài Gòn

Quyết định hạ sát sinh viên Lê Khắc Sinh Nhật là một quyết định tàn ác, đê tiện của Thành Đoàn Cộng sản. Vì thế, sau ngày 30-4-1975, mặc dù Việt Cộng tung ra nhiều tài liệu và sách báo khoe khoang thành tích đấu tranh của các tổ chức Thành Đoàn, nhưng họ không hề dám công khai nhắc tới “thành tích” ám sát sinh viên Lê Khắc Sinh Nhật.

7. Giết Gs. Nguyễn Văn Bông

Giáo sư

Nguyễn Văn Bông

Ngày 10-11-1971, sinh viên Việt Cộng Vũ Quang Hùng (bí danh Ba Điệp, năm 3 Khoa học) và tên Lê Văn Châu dùng mìn DH và lựu đạn ám sát chết Gs. Nguyễn Văn Bông, Viện trưởng Học

*Xe chở Gs Nguyễn Văn Bông bị hư hại
sau khi trúng chất nổ của bọn khủng bố
VC ngày 10-11-1971 (Reuters)*

viện Quốc gia Hành chánh, tại ngã tư Cao Thắng – Phan Thanh Giản. Hai tên Hùng và Châu thuộc Đội Trinh sát Võ trang / Ban An ninh T4, mang bí số S1 hoạt động nội thành Sài Gòn - Chợ Lớn. Hùng và Châu đều bị bắt, ra toà và thụ án tại Côn Đảo. Sau 30-4-1975, tên sát nhân Hùng đã viết bài “*Tôi ám sát người sắp làm thủ tướng Sài Gòn*”, hãnh diện kể về thành tích ám sát của mình và đăng trên một số tờ báo; trong đó, có báo *Đứng Dậy* (Đối Diện, Đồng Dao) của Lm. Chân Tín. Tác giả Khánh Dung viết: “*‘Chiến công’ của Vũ Quang Hùng đã được chính ông ta kể lại trong một bài đăng trên tạp chí Đứng Dậy của Linh Mục Chân Tín năm 1976. Đến tháng 4/2000, trong dịp kỷ niệm 25 năm ngày chiến thắng 30 tháng 4, nhà báo chuyên về các đề tài tình báo Nam Thi của báo Thanh Niên cũng kể lại chuyện này, trong đó có ghi rõ vai trò trợ giúp đặc lực của Nguyễn Hữu Thái*” (Khánh Dung. Những người giết Gs. Nguyễn Văn Bông bây giờ ở đâu? vantuyen.net).

Cũng trong bài báo của mình, tên Hùng đã giải thích lí do ám sát Gs. Nguyễn Văn Bông như

Vũ Quang Hùng

sau: “Tôi nhớ dặn dò của đồng chí Tám Nam - Phó ban An ninh T4 (tức khu vực Sài Gòn - Gia Định): Để bảo đảm bí mật, chúng ta sẽ đặt cho mục tiêu bí số G.33. Cần giữ bí mật đến phút chót và theo tin tức tình báo, G.33 đang chuẩn bị lên nắm ghế thủ tướng. Nếu G.33 đã nắm chức, sẽ rất khó hành động vì khi ấy việc bảo vệ ông ta sẽ khác hẳn. Và nếu tình huống này xảy ra, cách mạng có thể gặp khó khăn hơn bởi Nguyễn Văn Bông là một trí thức có uy tín và chính quyền nguy chuyển từ quân sự sang dân sự mọi diễn tiến sẽ có lợi cho địch”.

Sau 30-4-1975, Hùng nắm chức Phó Tổng Biên tập báo Công an Thành phố HCM, Tổng Biên tập tạp chí *Người Du Lịch* và cộng tác với báo *Pháp Luật Thành phố HCM*.

8. Giết Gs. Lê Minh Trí và Gs. Trần Anh

Ngày 06-01-1969, lúc 7:50 sáng, 2 tên thuộc Ban Quân sự Thành Đoàn Cộng sản liệng lựu đạn M6 vào xe của Bs. Lê Minh Trí, bộ trưởng Bộ Giáo dục và Thanh niên và đã giết chết ông tại khúc đường Nguyễn Du rẽ sang Hai Bà Trưng.

Sau đó 2 tháng, ngày 04-3-1969, đến lượt Bs. Trần Anh, Giám đốc Viện Cơ thể học Sài Gòn kiêm tân Viện trưởng Viện Đại học Sài Gòn (thay Viện trưởng Trần Quang Đệ bị cách chức vì đào nhiệm) cũng bị bọn Biệt động Thành Cộng sản đi xe gắn máy bám sát và bắn chết ông ngay trước cổng trường Chu Văn An, trên đường ông thường đi bộ từ Đại học Y khoa về nhà, sát bên Đại học xá Minh Mạng và ngang hông nhà thờ Ngã Sáu, Chợ Lớn. Trước đó, Gs. Trần Anh đã nhận được thư hăm dọa của Biệt đội cảm tử Việt Cộng.

BS Lê Minh Trí, bộ trưởng Giáo Dục, đang nằm trên mặt đường và vệ sĩ của ông bị thương đang ngồi trên lề đường sau khi xe chở ông bị VC đánh bằng lựu đạn M6 ngày 6-01-1969 (Reuters)

Về cái chết của Gs. Lê Minh Trí thì sau 30-4-1975, Thành Đoàn Cộng sản ra sách xác nhận và kể lại “thành tích” vụ ám sát ông như sau: “Đến năm 1968 lại xuất hiện một tên tay sai có tầm cỡ hơn: Bộ trưởng giáo dục và thanh niên L.M.T. (Bác sĩ Lê Minh Trí, giáo sư chuyên khoa Tai Mũi Họng). Là một trí thức tay sai đế quốc Mỹ, T. có nhiều bản lĩnh trong việc đem văn hoá truy lạc, ngoại lai đầu độc thanh niên thành phố. Hắn đòi giải tán các tổ chức hợp pháp của sinh viên, học sinh. Hắn cũng đã chủ trương chiếm và tiến tới dẹp bỏ trụ sở Tổng hội Sinh viên ở số 4 Duy Tân. Trùng hợp kịp thời cơn rắn độc này là một nhiệm vụ chính nghĩa, quang vinh. Ban quân sự Thành đoàn được Thành uỷ giao cho nhiệm vụ vinh quang ấy. Đồng chí Ba Tung, phó ban, đội trưởng đội ba trực tiếp đánh...” (Hàng Chức Nguyên. Những Tiếng Nổ Trong Lòng Sài Gòn. Trui Rền Trong Lửa Đỏ. NXB Trẻ. Tái bản lần thứ nhất. Trang 160).

III. VÀI NHẬN XÉT

Chiến tranh để lại những vết thương mà thời gian không thể xoá mờ và những mất mát không bao giờ có thể bù đắp. Những vụ sinh viên Việt Cộng giết thầy giết bạn xảy ra đã trên 40 năm.

Đã hơn 40 năm mà tôi vẫn còn nhớ như in cặp mắt lộ hung tính của sinh viên Việt Cộng Nguyễn Thị Yến, vẫn còn nhớ thị gọi Bùi Hồng Sỹ là “con dê núi”... Và hình ảnh sinh viên Ngô Vương Toại vui vẻ, hoạt bát vào các giảng đường vận động bầu cử vẫn còn sinh động như mới hôm qua! Rồi quang cảnh hỗn loạn tại Giảng Đường 4 Văn Khoa đêm hôm xảy ra vụ Tổ Vũ trang Tuyên truyền Việt Cộng cướp diễn đàn và bắn sinh viên Ngô Vương Toại và sinh viên Nguyễn Văn Tấn...

Đã hơn 40 năm, bà Lê Thị Thu Vân (bà Jackie Bông), phu nhân của cố Gs. Nguyễn Văn Bông, chắc chưa quên nỗi biền cố bị thương bằng ập xuống cuộc đời bà và các con nhỏ dại của bà năm xưa. Thế nhưng, bà đã lấy tâm Phật mà “cầu nguyện cho ông ấy (tức tên Hùng, kẻ đã giết chồng bà)” và mong nhà cầm quyền Hà Nội “mở mắt ra”, “mở tấm lòng ra” (Kí giả Mạc Lâm, RFA, phỏng vấn bà Lê Thị Thu Vân. Viettop10.com ngày 05-05-2011).

Đang khi đó, sau 30-4-1975, với tư thế của kẻ thắng trận, Thành Đoàn Cộng sản ra sách, vẫn hãnh diện khoe khoang những tội ác giết người của chúng. Đến bây giờ mà chúng vẫn còn ghép tội chết cho Bộ trưởng Giáo dục Lê Minh Trí (bác sĩ, giáo sư) là “tay sai đế quốc Mỹ”, “đem văn hoá truy lạc, ngoại lai đầu độc thanh niên thành phố” và “Trùng trị con rắn độc này là một nhiệm vụ chính nghĩa, quang vinh”! Với lối kết án và hành xử như thế, trước những quốc nạn tày trời mà bọn lãnh đạo Cộng sản Hà Nội gây ra cho đất nước, cho đồng bào ngày nay, thì chúng phải bị trùng trị như thế nào cho công bình, cho cân xứng?

Riêng tên sinh viên Vũ Quang Hùng là can phạm chủ chốt đã sát hại Giáo sư Nguyễn Văn Bông, đến nay vẫn không chút ân hận. Tên Hùng đã giết người mà không chịu rửa sạch bàn tay vấy máu. Giữa thời đại khắp thế giới lên án khủng bố mà tên Hùng vẫn nhiều lần đưa bài *Tôi Ám Sát Người Sắp Làm Thủ Tướng Sài Gòn* lên một số tờ báo trong nước. Coi như hắn muốn tiếp tục giết chết nạn nhân của hắn nhiều lần nữa cho thoả thú tính. Không biết ngày nay có ai đọc bài viết của Vũ Quang Hùng mà còn khen y là “anh hùng” hay không, nhưng đã có những bài viết, những phản hồi, cả ở trong nước lẫn ở ngoài nước, phê phán bài viết của tên Hùng là “phản cảm”, là “khó nuốt... distasteful” (Ts. Nguyễn Văn Tuấn. Ám sát Gs. Nguyễn Văn Bông: Chuyện cũ, Ý nghĩa mới. ngoclinhvugia.wordpress.com).

Cuộc chiến Quốc - Cộng dù giải thích nguyên nhân ra sao, thực tế vẫn là một thảm hoạ nôi da xáo thịt của người Việt Nam.

Nhìn ngắm cuộc nội chiến Nam Bắc Mĩ (1861-1865) và cuộc giải thể chế độ Cộng sản ở Đông Âu và Liên Xô (1989-1991) được giải quyết tốt đẹp trong tình dân tộc, có người Việt Nam yêu nước nào không tiếc xót cho vận nước? Thật vậy, Đảng Cộng sản Việt Nam đã gây nên biết bao đau thương, mất mát trên quê hương đất nước trong suốt 80 năm qua và hệ lụy có thể sẽ còn kéo dài thêm nữa. Đảng Cộng sản Việt Nam đã dùng bạo lực và xúi giục hận thù để cướp chính quyền; cướp được chính quyền rồi, họ tiếp tục dùng bạo lực và kích động căm thù để củng cố quyền lực. Đảng Cộng sản Việt Nam dứt khoát không thực tình hoà giải dân tộc.

Cộng sản Hà Nội còn nắm được quyền cho tới nay, không phải vì họ có chính nghĩa, có công hoặc là có tài làm cho dân giàu nước mạnh mà chính là vì họ là bậc thầy về nói dối và sẵn sàng dùng bạo lực. Thật đúng như câu nói: “*Cộng sản sinh ra từ đói nghèo và ngu dốt, lớn lên bằng dối trá và bạo lực, chết đi trong sự khinh bỉ và nguyên rửa của toàn thể nhân loại*”.

Tháng 01-2012

Đại học Khoa học Sài Gòn trước 1975

Đoàn sinh viên Khoa học SG đi thăm trường Tiểu học Sông Phú, quận Bình Minh, tỉnh Vĩnh Long. Năm 1972, Việt Cộng đã pháo kích bờ bãi vào trường này, giết chết nhiều học sinh thơ dại